YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2005 *

Asiassa T-60/03,

Regione Siciliana, edustajanaan aluksi avvocato dello Stato G. Aiello, sittemmin avvocato dello Stato A. Cingolo, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään E. de March ja L. Flynn, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa vaaditaan Euroopan aluekehitysrahaston infrastruktuuri-investointeihin Italiassa (alue: Sisilia) myöntämän, vähintään 15 miljoonan euron suuruisen tuen myöntämisestä 17 päivänä joulukuuta 1987 tehdyllä komission päätöksellä K(87) 2090 026 Italian tasavallalle myönnetyn tuen peruuttamisesta ja komission

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

suorittaman tukiennakon takaisinperimisestä 11 päivänä joulukuuta 2002 tehdyn komission päätöksen K(2002) 4905 kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEENTUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka ja V. Trstenjak,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Natsinas,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.5.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Euroopan aluekehitysrahasto (EAKR) perustettiin 18.5.1975 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 724/75 (EYVL L 73, s. 1), jota muutettiin useaan kertaan ja joka korvattiin 1.1.1985 lukien Euroopan aluekehitysrahastosta annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1787/84 (EYVL L 169, s. 1). Vuonna 1988 kyseistä

järjestelmää muutettiin rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 24 päivänä kesäkuuta 1988 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2052/88 (EYVL L 185, s. 9). Neuvosto antoi 19.12.1988 asetuksen (ETY) N:o 4253/88 rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa annetun asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta (EYVL L 374, s. 1). Asetusta N:o 4253/88 muutettiin muun muassa 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2082/93 (EYVL L 193, s. 20).

2 Asetuksen N:o 4253/88, sellaisena kuin se on muutettuna, 24 artiklassa, jonka otsikkona on "Tuen vähentäminen, pidättäminen ja peruuttaminen", säädetään seuraavaa:

"1. Jos toiminnan tai toimenpiteen toteuttaminen ei ilmeisesti oikeuta siihen myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä, komissio tekee tapauksesta aiheellisen tutkimuksen yhteistyöhön osallistumista noudattaen, pyytäen erityisesti asianomaista jäsenvaltiota tai muita tämän toiminnan täytäntöönpanoa varten nimeämiä viranomaisia esittämään havaintonsa määräajassa.

2. Tämän tutkimuksen perusteella komissio voi vähentää asianomaiseen toimintaan tai toimenpiteeseen annettua tukea tai pidättää sen, jos tutkimus paljastaa epäsäännöllisyyksiä tai sellaisen huomattavan muutoksen, jolle ei ole pyydetty komission hyväksyntää ja joka vaikuttaa toiminnan tai toimenpiteen laatuun tai niihin olosuhteisiin, joissa ne pannaan täytäntöön.

3. Jokainen aiheettomasti vastaanotettu rahasumma on palautettava komissiolle. Rahasummiin, joita ei palauteta, lisätään viivästyskorko. — —"

Tosiseikat

3 Italian tasavalta pyysi 23.9.1986 komissioon saapuneella kirjeellä asetuksessa N:o 1787/84 tarkoitetun EAKR:n tuen myöntämistä infrastruktuuri-investointeihin, jotka koskivat Sisiliassa (Italia) Gibbesin yli kulkevan padon rakentamistöiden kolmatta osaa. Hakemuksessa mainittiin patorakennelman liitännäisrakennelmien rakentaminen ja todettiin, että padolla oli kaksi käyttötarkoitusta, koska sillä piti taata vedentoimitukset erityisesti vielä toteuttamisvaiheessa olevalle Licatan tuotantoalueelle ja noin 1 000 hehtaarin suuruisen maatalousmaan kastelua varten.

4 Komissio myönsi Italian tasavallalle 17.12.1987 tekemällään päätöksellä K(87) 2090 026, joka koski vähintään 15 miljoonan [euron] suuruisen EAKR:n tuen myöntämistä infrastruktuuri-investointeihin Italiassa (alue: Sisilia), määrältään enintään 94 490 620 056 Italian liiran (ITL) (noin 48,8 miljoonaa euroa) suuruisen EAKR:n tuen hankkeelle nro 86.05.03.008 (jäljempänä tuen myöntämistä koskeva päätös). Italian tasavalta sai kyseisestä tuesta 75 592 496 044 ITL:n suuruisen kokonaisennakon (noin 39 miljoonaa euroa).

5 Italian viranomaiset toimittivat komissiolle 23.5.2000 päivätyllä kirjeellä raportin, jonka Italian yksiköt olivat laatineet tuen kohteena olevista hankkeista. Tässä raportissa todettiin, että patorakennelmaa koskevat työt olivat päättyneet 11.11.1992. Pato ei kuitenkaan ollut toimintakelpoinen, koska patoaltaita ei ollut toteutettu, eikä kanavasiltaa ollut saatu valmiiksi. Lisäksi Italian viranomaiset sitoutuivat esittämään rahoitustuen loppusumman maksupyyntönsä 31.3.2001 mennessä.

6 Italian viranomaiset toimittivat samalla kirjeellä komissiolle 17.1.2000 päivätyn kantajan kirjeen, jossa se sitoutui nimenomaan toteuttamaan työt, jotka olivat tarpeen, jotta padosta saataisiin toimintakelpoinen ja jotta sitä voitaisiin hyödyntää.

7 Komissio pyysi 19.12.2000 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisilta lisätietoja. Se pyysi erityisesti saada tietoja loppusumman maksupyynnön esittämiselle varatun määräajan pidentämistä koskevasta pyynnöstä, kantajan toteuttamista toimista, jotta rakennelma saataisiin valmiiksi ja jotta sitä voitaisiin hyödyntää, rakennelman toteuttamisvaihetta koskevasta raportista sekä maininnasta siitä todellisesta tai arvioidusta päivämäärästä, jolloin työt oli saatettava loppuun ja rakennelmaa voitiin hyödyntää.

8 Italian viranomaiset toimittivat 29.3.2001 päivätyllä kirjeellä komissiolle loppusumman maksupyynnön sekä kantajan 5.3.2001 laatiman kirjeen. Tuosta kirjeestä kävi ilmi, että Ente minerario Siciliano (Sisilian kaivosalan yksikkö, joka on padosta vastaava urakoitsija) oli lakkautettu, että Licatan tuotantoaluetta ei ollut voitu toteuttaa ja että näin ollen padon vesien alkuperäistä käyttötarkoitusta oli muutettava. Tästä syystä oli tilattu tutkimus altaan vesien potentiaalisten käyttötarkoitusten määrittämiseksi.

9 Näiden seikkojen perusteella komissio päätti aloittaa asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa ja tuen myöntämistä koskevan päätöksen 2 artiklassa tarkoitetun tutkimismenettelyn.

10 Komissio ilmoitti 26.9.2001 päivätyllä kirjeellä Italian tasavallalle ne seikat, jotka saattoivat merkitä sääntöjenvastaisuuksia ja joiden perusteella saattoi olla perusteltua päättää tuen peruuttamisesta. Komissio totesi erityisesti, ettei sillä ollut tietoa täsmällisestä tai arvioidusta päivämäärästä, jolloin rakennelma olisi täysin toimintakelpoinen ja hyödynnettävissä. Se totesi lisäksi, että rakennelman käyttötarkoitusta oli muutettu tuen myöntämistä koskevassa päätöksessä vahvistetusta käyttötarkoituksesta. Se kehotti Italian viranomaisia, Regione Sicilianan puheenjohtajistoa ja lopullista tuensaajaa esittämään huomautuksensa kahden kuukauden määräajassa ja totesi, että tämän määräajan jälkeen mahdollisesti toimitettuja asiakirjoja ei otettaisi huomioon, poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta.

11 Italian tasavalta toimitti 29.11.2001 päivätyllä kirjeellä komissiolle kantajan huomautukset. Näistä huomautuksista kävi ilmi erityisesti, ettei niiden töiden, joiden käyttötarkoitusta oli muutettu, käyttöönotolle ollut vahvistettu mitään edes väliaikaista päivämäärää.

12 Kantaja toimitti 21.2.2002 päivätyllä kirjeellä, komission vahvistaman määräajan jo päätyttyä (ks. edellä 10 kohta), muita tietoja hankkeen edistymisestä samoin kuin aikataulun, josta kävi ilmi, että työt piti saattaa loppuun 2.2.2003 mennessä.

13 Komissio katsoi, että nämä viimeksi mainitut tiedot vahvistivat useiden asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitettujen sääntöjenvastaisuuksien olemassaolon, ja se teki 11.12.2002 päätöksen K(2002) 4095, Italian tasavallalle tuen myöntämistä koskevalla päätöksellä myönnetyn tuen peruuttamisesta ja komission suorittaman tukiennakon takaisinperimisestä (jäljempänä kanteen kohteena oleva päätös).

14 Kanteen kohteena olevan päätöksen 14 ja 15 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"(14) Edellä selostettujen seikkojen tutkimisen perusteella on voitu todeta seuraavat [asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitetut] sääntöjenvastaisuudet:

— tapauksen tutkimisen perusteella on voitu todeta, että töitä ei ole saatettu loppuun ja ettei ole mahdollista edes arvioida päivämäärää, jolloin pato olisi toimintakelpoinen ja hyödynnettävissä — —

— tapauksen tutkimisen perusteella on voitu lisäksi todeta, että rakennelman tavoitetta ja käyttötarkoitusta on huomattavasti muutettu verrattuna tuen myöntämistä koskevassa päätöksessä todettuun tavoitteeseen ja käyttötarkoitukseen, vaikka tähän ei ole pyydetty etukäteen komission hyväksyntää

— Regione [Sicilianan] väitteillä ei voida perustella 26.9.2001 päivätyssä komission kirjeessä esiin tuotuja seikkoja, jotka koskevat sopimuksentekomenettelyä ja hyvää varainhoitoa koskevien periaatteiden noudattamista.

(15) Havaittujen sääntöjenvastaisuuksien vuoksi tuki on lopetettava ja suoritetut ennakot on perittävä — — takaisin."

15 Komissio peruutti kanteen kohteena olevalla päätöksellä Italian tasavallalle myönnetyn tuen, vapautti tuen loppusumman maksua varten varatun määrän (noin 9,8 miljoonaa euroa) ja vaati ennakkona maksettujen summien (noin 39 miljoonaa euroa) palauttamista.

Oikeudenkäynti ja osapuolten vaatimukset

16 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 20.2.2003 toimittamallaan kannekirjelmällä nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on prosessinjohtotoimina esittänyt kirjallisia kysymyksiä kantajalle ja komissiolle, joihin se on pyytänyt niitä antamaan suullisen vastauksen istunnossa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi lisäksi Italian tasavaltaa vastaamaan kirjallisesti useisiin kysymyksiin. Italian tasavalta suostui näihin pyyntöihin.

18 Asianosaisten lausumat ja vastaukset kirjallisiin ja suullisiin kysymyksiin kuultiin 12.5.2005 pidetyssä istunnossa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti asianosaisia kuultuaan liittää asiakirja-aineistoon 4.8.2003 ja 24.10.2003 päivätyt kaksi komission kirjettä, jotka on osoitettu kantajalle ja jotka viimeksi mainittu on tuonut esille yhdistetyissä asioissa T-392/03 ja T-435/03, joissa vastakkain ovat samat asianosaiset ja joissa on kyseessä kanteen kohteena olevan päätöksen täytäntöönpano.

19 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Komissio vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ensisijaisesti jättää kanteen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää kanteen

— joka tapauksessa velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

21 Komissio on istunnossa vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen myöntänyt, että kanteen kohteena olevan päätöksen 14 perustelukappaleen kolmas luetelmakohta, joka koskee todettuja asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitettuja sääntöjenvastaisuuksia (ks. edellä 14 kohta), ei ollut millään tavalla kyseisen päätöksen perustana. Kanteessa esitetyt, kyseistä luetelmakohtaa koskevat väitteet ja niiden perustelut eivät ole sellaisinaan omiaan perustelemaan kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista, koska päätös on tehty myös kyseisen perustelukappaleen ensimmäisessä ja toisessa luetelmakohdassa todettujen sääntöjenvastaisuuksien perusteella. Prosessiekonomiaan liittyvistä syistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen tarkastele edellä mainittuja väitteitä ja niiden perusteita.

1. *Tutkittavaksi ottaminen*

Asianosaisten lausumat

22 Komissio vaatii, että esillä oleva kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että kantajalta puuttuu asiavaltuus.

23 Komissio ei kiistä sitä, että kanteen kohteena oleva päätös koskee kantajaa erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Se katsoo sitä vastoin, että kanteen kohteena oleva päätös ei koske kantajaa suoraan.

24 Komissio toteaa aluksi, ettei sen ja kantajan välillä ole missään vaiheessa ollut suoraa oikeudellista suhdetta.

25 Sen mukaan yksi rakennepolitiikkoja koskevista perusperiaatteista on ollut alusta saakka, että komissio ja jäsenvaltiot ovat yhdessä vastuussa rakennepoliittisten hankkeiden ohjelmoinnista, kun taas jäsenvaltiot ovat yksin vastuussa tämän politiikan toteuttamisesta.

26 EAKR:n toimintojen osalta suunnittelukautena 1985–1988, jonka kuluessa tuen myöntämistä koskeva päätös tehtiin, on todettava, että tämä periaate mainitaan useissa tuolloin voimassa olleen asetuksen N:o 1787/84 säännöksissä. Komissio toteaa erityisesti, että esillä olevassa asiassa asianomainen jäsenvaltio on esittänyt erityisen pyynnön komissiolle, joka on tehnyt tuen myöntämistä koskevan päätöksen (22 artikla). Hankkeen toteuttamisvaiheessa jäsenvaltion piti toimittaa komissiolle neljännesvuosittain tiedot, joissa ilmoitetaan muun muassa tosiasialliset menot (28 artikla). Komissio saattoi myöntää ennakkoja jäsenvaltion pyynnöstä (31 artikla).

27 Komissio päättelee tästä, että jäsenvaltiot ovat sen ainoat yhteistyökumppanit hajautetussa hallinnointijärjestelmässä, joka on rakennerahastojen olennainen piirre asian kannalta merkityksellisenä ajanjaksona. Komission mukaan jäsenvaltiot muodostavat suodattimen komission ja lopullisen tuensaajan välille, koska tukimäärät suoritetaan kansallisille viranomaisille ja näillä on vapaus päättää, mitä

seurauksia myönnetyn tuen lakkauttamisesta on lopulliselle tuensaajalle. Komissio toteaa näin ollen, päinvastoin kuin kantaja, että Italian tasavallalla on harkintavaltaa kanteen kohteena olevan päätöksen toteuttamisessa.

28 Tämän osalta komissio toteaa vastauksena kantajan väitteeseen, jonka mukaan kantaja olisi jo palauttanut kanteen kohteena olevalla päätöksellä peruutetut, rahoitustukena suoritetut määrät kuittauksen yhteydessä (ks. jäljempänä 40 kohta), että 9.11.2003 tehtiin kuittaus sen velan, joka kuului Italian valtiovarainministeriölle, jolle peruutetun tuen takaisinperimistä koskeva vaatimuskirje oli osoitettu, ja samalle ministeriölle osoitettavan suorituksen välillä.

29 Näiden alustavien huomautusten valossa on sen mukaan selvitettävä, koskeeko kanteen kohteena oleva päätös kantajaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla suoraan, kun päätöstä ei ole osoitettu sille vaan Italian tasavallalle.

30 Komissio viittaa vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan jotta yhteisön toimi koskisi suoraan yksityishenkilöä, jolle kyseistä toimea ei ole osoitettu, edellytetään, että sillä on välittömiä vaikutuksia asianomaisen oikeusasemaan ja että sen täytäntöönpano on puhtaasti automaattista ja perustuu ainoastaan yhteisön lainsäädäntöön ilman muita, välissä olevia sääntöjä (asia C-386/96 P, Dreyfus v. komissio, tuomio 5.5.1998, Kok. 1988, s. I-2309, 43 kohta ja asia T-69/99, DSTV v. komissio, tuomio 13.12.2000, Kok. 2000, s. II-4309, 24 kohta).

31 Kun kansalliset viranomaiset soveltavat niille osoitettua kanteen kohteena olevaa toimea, on selvitettävä, ettei toimen soveltaminen jätä näille viranomaisille ollenkaan harkintavaltaa (asia T-54/96, Oleifici Italiani ja Fratelli Rubino v. komissio, tuomio 15.9.1998, s. II-3377, 56 kohta). Samoin toimi koskee suoraan yksityistä myös silloin

kun niillä, joille toimenpide on osoitettu, on vain teoreettinen mahdollisuus olla ryhtymättä yhteisön toimenpiteessä edellytettyihin toimiin ja kun heidän tahdostaan ryhtyä säädöksen mukaisiin toimenpiteisiin ei ole epäilystäkään (asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207, 8–11 kohta ja em. asia Dreyfus v. komissio, tuomion 44 kohta).

32 Komissio toteaa tässä yhteydessä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo katsonut asiassa T-244/00, Coillte Teoranta vastaan komissio 25.4.2001 antamassaan määräyksessä (Kok. 2001, s. II-1275), että päätöksellä jättää tietyt menot Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta myönnettävän rahoituksen ulkopuolelle, ei ollut välittömiä vaikutuksia tuensaajan oikeusasemaan.

33 Komission mukaan asiassa Coillte Teoranta annettua määräystä, jossa on kyseessä EMOTR, voidaan soveltaa vastaavalla tavalla myös rakennerahastoihin ja näin ollen EAKR:oon sillä perusteella, että rakennerahastojen hallinnointi perustuu periaatteeseen, jonka mukaan yhtäältä komission ja jäsenvaltioiden ja toisaalta jäsenvaltioiden ja yhteisön tuensaajien väliset oikeudelliset suhteet ovat toisistaan erillisiä. Tämä pätee sen mukaan aina, kun pääasiallinen vastuu hajautetussa järjestelmässä toteutettujen menojen valvonnasta kuuluu jäsenvaltioille, kuten on nimenomaan EAKR:a ja EMOTR:a koskevissa asioissa.

34 Komissio täsmentää lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Coillte Teoranta antamansa määräyksen 45 kohdassa tekemällä viittauksella erilaiseen tilanteeseen, josta on kyse silloin, kun päätetään, että menoa ei voida rahoittaa Euroopan sosiaalirahastosta (ESR), on katsottava tarkoitettavan viittausta ajanjaksoon, jonka kuluessa, toisin kuin esillä olevassa asiassa, komissio ja ESR:n tuensaajat ovat suoraan yhteydessä keskenään. Komissio toteaa, että tämä viittaus koskee sen mukaan ESR:n tehtävistä tehdyn päätöksen 83/516/ETY soveltamisesta 17 päivänä lokakuuta 1983 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2950/83

(EYVL L 289, s. 1) määriteltyä oikeudellista järjestelmää, jolla säänneltiin ESR:a suunnittelukautena 1984–1988 ja jossa säädettiin komission ja tuensaajien välisestä oikeudellisesta suhteesta. Komission mukaan tällaisen välittömän suhteen puuttuminen erottaa selvästi tämän oikeudellisen järjestelmän rakennerahastoihin, mukaan luettuna EAKR, suunnittelukautena 1985–1988 sovellettavasta järjestelmästä.

35 Komissio katsoo, että tämä eroavuus eri suunnittelukausina sovellettavien järjestelmien välillä sulkee pois sen, että tuensaajilla voitaisiin esillä olevassa asiassa katsoa olevan asiavaltuus riitauttaa tuen vähentämistä koskevia päätöksiä, siten kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa T-450/93, Lisrestal ym. vastaan komissio, 6.12.1994 antamansa tuomion (Kok. 1994, s. II-1177) 46–48 kohdassa, minkä yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut asiassa C-32/95 P, komissio vastaan Lisrestal ym., 24.10.1996 antamassaan tuomiossa (Kok. 1996, s. I-5373). Suunnittelukautena 1984–1988 kyseessä oli näin ollen komission suora hallinnointi. Sitä vastoin asetuksen N:o 1787/84, joka oli tuen myöntämistä koskevan päätöksen perustana, nojalla komissiolla on valvontatehtävä. Koska komissiolla ei ole enää mitään tehtävää jäsenvaltioiden toteuttamien takaisinperimistoimien yhteydessä ja koska, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut asiassa Coillte Teoranta antamansa määräyksen 47 ja 48 kohdassa, mahdolliset takaisinperimistoimet perustuvat kansalliseen oikeuteen eivätkä ne ole automaattinen seuraus sellaisille päätöksille, joilla tietyt menot suljetaan yhteisön rahoituksen ulkopuolelle, edellä mainitussa asiassa Lisrestal ym. vastaan komissio annetussa tuomiossa tehtyä arviointia ei komission mukaan voida soveltaa asetuksen N:o 4253/88 perusteella tehtyihin päätöksiin, jotka koskevat rakennerahastoista rahoitettuja hankkeita.

36 Komissio toteaa vastauksena kantajan väitteeseen, jonka mukaan asiassa Coillte Teoranta annettua määräystä ei voida soveltaa siihen sillä perusteella, että se on julkisoikeudellinen yksikkö eikä yksityishenkilö (ks. jäljempänä 42 kohta), ettei kyseistä väitettä voida hyväksyä, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt tällaista erottelua kyseisessä määräyksessä.

37 Komissio ei myöskään kiistä sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi asiassa T-102/00, Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap vastaan komissio, 9.7.2003 antamassaan tuomiossa (jäljempänä asiassa Vlaams Fonds annettu tuomio), että komission päätös, jolla ESR:n myöntämää rahoitustukea vähennetään tai jolla se peruutetaan, saattaa koskea suoraan ja erikseen tämän tuen saajia. Komissio toteaa kuitenkin, että tämä toteamus oli toissijainen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei ollut pyydetty lausumaan siitä kysymyksestä, koskiko riidanalainen päätös kantajaa suoraan tuossa asiassa. Se ei myöskään kiinnittänyt huomiota asiassa Coillte Teoranta annetussa määräyksessä vahvistettuun oikeuskäytäntöön. Komissio toteaa lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Vlaams Fonds antamassaan tuomiossa viittaama oikeuskäytäntö koskee toista suunnittelukautta, jolloin rakennerahastoja koskevat säännöt eivät vielä perustuneet hajautettua hallinnointia koskevaan järjestelmään. Näissä olosuhteissa asiassa Coillte Teoranta annetussa määräyksessä vahvistettu oikeuskäytäntö soveltuu asiassa Vlaams Fonds annettua tuomiota paremmin lopullisten tuensaajien ja komission välisiin suhteisiin hankkeissa, joita jäsenvaltiot hallinnoivat nykyisin hajautetusti.

38 Kantaja puolestaan katsoo, että kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, ja toteaa, että yksityisten kanneoikeutta koskevia EY:n perustamissopimuksen määräyksiä ei voida tulkita suppeasti. Se viittaa erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 25/62, Plaumann vastaan komissio, 15.7.1963 antamaan tuomioon (Kok. 1963, s. 197, Kok. Ep. I, s. 181). Lisäksi sen mukaan asiavaltuus on tunnustettava kaikille niille henkilöille, joilla on kyseisissä säännöksissä edellytetty oikeushenkilöllisyys ja joita kanteen kohteena oleva toimi koskee suoraan ja erikseen. Kantajan mukaan tällainen ratkaisu pätee myös silloin, kun kantaja on julkisoikeudellinen yksikkö, joka täyttää nämä edellytykset. Se viittaa tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia vastaan komissio, 15.6.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-1871).

39 Kantaja myöntää, että kanteen kohteena olevaa päätöstä ei ole osoitettu sille muodollisesti, mutta se toteaa, että kyseinen päätös koskee sitä joka tapauksessa suoraan, koska päätöksellä on välittömiä vaikutuksia sen oikeusasemaan. Kanteen kohteena olevan päätöksen vastaanottajalla eli Italian tasavallalla ei ole mitään

harkintavaltaa päätöksen täytäntöönpanon osalta, mikä muodostuu pelkästä EAKR:n aikaisemmin suorittamien summien palauttamisesta. Tätä tarkoitusta varten ei ole tarpeen toteuttaa mitään normatiivisia lisätoimia. Kantaja katsoo, että yhteisöjen tuomioistuinten vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nämä seikat riittävät yksityisille kuuluvan asiavaltuuden perusteeksi (em. asia Dreyfus v. komissio).

40 Lisäksi kantaja korostaa sitä, että se on jo palauttanut kuittauksen yhteydessä ne tukisummat, jotka peruutettiin kanteen kohteena olevalla päätöksellä, viivästyskorkoineen.

41 Näissä olosuhteissa sillä seikalla, että kantajan ja komission välillä ei ole ollut välittömiä yhteyksiä, ei ole kantajan mukaan merkitystä, koska tuen myöntämistä koskevan päätöksen tekemisestä lähtien oli selvää, että kantaja oli kiistatta EAKR:n tuen saaja. Lisäksi tässä yhteydessä on sen mukaan todettava, että toisin kuin komissio väittää, kantajalla on ollut useita suoria kontakteja viimeksi mainittuun tuen myöntämistä koskevan päätöksen tekemistä edeltäneen tutkimismenettelyn aikana. Sen mukaan tuona ajanjaksona komission ja kantajan välillä käytiin yksityiskohtaisia keskusteluja.

42 Kantaja toteaa lisäksi, että komission viittaamaa oikeuskäytäntöä (asiassa Coillte Teoranta annettu määräys) ei voida soveltaa siihen. Kantaja ei nimittäin ole yksityishenkilö, vaan paikallishallinnollinen yksikkö eli Italian valtion osa.

43 Se viittaa tämän osalta asiassa Vlaams Fonds annettuun tuomioon, jonka 60 kohdassa todetaan seuraavaa:

” — — vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komission päätös, jolla ESR:n myöntämää rahoitustukea vähennetään tai jolla se peruutetaan, saattaa koskea

suoraan ja erikseen tämän tuen saajia ja olla heille vastainen siitä huolimatta, että kyseinen jäsenvaltio on ESR:n ainoa yhteistyökumppani hallinnollisessa menettelyssä. Vähentämis- tai peruuttamispäätöksen taloudelliset vaikutukset kohdistuvat nimittäin juuri tuensaajiin, sillä ne ovat lähtökohtaisesti vastuussa perusteettomien summien palauttamisesta (ks. tämän suuntaisesti em. asia Lisrestal ym. v. komissio, 43–48 kohta ja niissä mainittu oikeuskäytäntö)."

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Kanteen kohteena oleva päätös, joka koskee tukea, jonka saajana kantaja oli, on osoitettu kyseessä olevalle jäsenvaltiolle eli Italian tasavallalle. EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan "luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi — — nostaa kanteen — – päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu — — toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen". Koska esillä olevassa asiassa on kiistatonta, että kanteen kohteena oleva päätös koskee kantajaa erikseen, on selvitettävä, koskeeko kyseinen päätös kantajaa suoraan.

45 On muistutettava, että vakiintuneessa oikeuskäytännössä on vahvistettu kaksi kumulatiivista edellytystä sille, milloin voidaan katsoa toimen koskevan kantajaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla suoraan.

46 Ensinnäkin riitautetulla toimella on oltava välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan. Toiseksi kyseinen toimi ei saa jättää niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan yhteisön lainsäädäntöön eikä edellytä muiden välissä olevien sääntöjen soveltamista (em. asia Dreyfus v. komissio, tuomion 43 kohta; em. asia DSTV v. komissio, tuomion 24 kohta ja asia T-105/01, SLIM Sicilia v. komissio, määräys 6.6.2002, Kok. 2002, s. II-2697, 45 kohta; ks. myös vastaavasti yhdistetyt asiat 41/70–44/70, International Fruit Company ym. v. komissio, tuomio 13.5.1971, Kok. 1971, s. 411, 23–29 kohta ja asia 92/78,

Simmenthal v. komissio, tuomio 6.3.1979, Kok. 1979, s. 777, 25 ja 26 kohta). Toiseen edellytykseen sisältyvä vaatimus täyttyy myös silloin kun jäsenvaltiolla on vain teoreettinen mahdollisuus olla ryhtymättä toimenpiteessä edellytettyihin toimiin ja kun sen tahdosta ryhtyä säädöksen mukaisiin toimenpiteisiin ei ole epäilystäkään (em. asia Dreyfus v. komissio, tuomion 44 kohta; ks. myös vastaavasti em. asia Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomion 8–10 kohta).

47 Kun kanteen kohteena olevassa päätöksessä kumotaan tuki kokonaisuudessaan, siinä, kuten todettiin edellä 15 kohdassa, pääasiallisesti poistetaan komissiolle kuuluva velvoite maksaa tuen loppusumma (9,8 miljoonaa euroa) ja määrätään palautettaviksi Italian tasavallalle maksetut tukiennakot, jotka on siirretty kantajalle (noin 39 miljoonaa euroa).

48 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tällainen päätös väistämättä vaikuttaa välittömästi kantajan oikeusasemaan usealla tavalla. Kanteen kohteena olevassa päätöksessä ei myöskään jätetä mitään harkintavaltaa Italian viranomaisille, koska kyseinen päätös on luonteeltaan täysin automaattinen ja perustuu yksinomaan yhteisön lainsäädäntöön eikä edellytä muiden, välissä olevien sääntöjen soveltamista.

49 Aluksi on muistutettava, että kun tuen myöntämistä koskeva päätös oli tehty ja annettu tiedoksi Italian tasavallalle, kantaja saattoi luottaa siihen, että tukisumma (noin 48,8 miljoonaa euroa) oli kokonaan sen käytettävissä tuen kohteena olevan hankkeen toteuttamista varten, sillä edellytyksellä, että tuen myöntämistä koskevassa päätöksessä ja EAKR:a koskevissa säännöksissä mainittuja edellytyksiä noudatettiin. Kantaja saattoi tältä pohjalta suunnitella ja budjetoida menonsa Gibbesin padon rakentamistöiden kolmannen osan toteuttamista silmällä pitäen.

50 Lisäksi edellä mainitut edellytykset ja säännökset sitoivat myös Italian viranomaisia ja kantajaa. Komission suorittamat tukiennakot oli käytettävä Gibbesin padon kolmannen osan toteuttamiseen. Italian viranomaiset eivät voineet yhteisön oikeuden eivätkä kansallisen oikeuden nojalla pidättää kantajalta osia tästä tuesta eivätkä antaa sille lupaa käyttää tukea muihin tarkoituksiin. Näin ollen niin kauan kuin edellä mainittuja edellytyksiä ja säännöksiä noudatettiin, Italian viranomaisilla ei ollut toimivaltaa vaatia kantajaa palauttamaan edes osaa näistä summista.

51 Tämän lisäksi on korostettava, kuten kantaja on todennut istunnossa vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin, että se on toteuttanut vuosina 1987–1992 suurimman osan siitä hankkeesta, joka oli sittemmin peruutetun tuen kohteena, ja että nämä työt on rahoitettu yksinomaan kantajan omilla varoilla ja myöhemmin peruutetulla yhteisön tuella.

52 Näiden alustavien huomautusten valossa on arvioitava kysymystä siitä, koskeeko kanteen kohteena oleva päätös kantajaa suoraan.

53 Kantajan oikeusasemaan vaikuttaneiden muutosten osalta on todettava ensinnäkin, että kanteen kohteena olevan päätöksen ensimmäisenä suorana ja välittömänä vaikutuksena on ollut sen varallisuusaseman muutos, koska siltä on evätty tuen loppusumma (noin 9,8 miljoonaa euroa), jota komissio ei ollut vielä suorittanut. Komissio ei suorita tuen maksamatta olevaa loppusummaa Italian tasavallalle, koska tuki on peruutettu. Italian viranomaiset eivät voi näin ollen siirtää sitä kantajalle. Vaikka kantaja saattoi ennen kanteen kohteena olevan päätöksen tekemistä luottaa varmuudella voivansa käyttää kyseisen summan hankkeen toteuttamiseen, sen on täytynyt kyseisen päätöksen tekemisen jälkeen ensiksikin todeta, että summa on evätty siltä, ja toiseksi etsiä vaihtoehtoista rahoitusta voidakseen täyttää sopimusvelvoitteensa Gibbesin padon rakennustöiden kolmannen osan osalta.

54 Kanteen kohteena olevalla päätöksellä muutetaan välittömästi kantajan oikeusasemaa myös siltä osin kuin siinä määrätään velvoitteesta palauttaa ennakkona suoritetut summat (noin 39 miljoonaa euroa). Kanteen kohteena olevan päätöksen vaikutuksesta kantajan oikeusasema kyseisten summien kiistattomana vastaanottajana muuttuu samojen summien osalta vähintäänkin potentiaaliseksi maksuvelvolliseksi. Tämä johtuu siitä, että kanteen kohteena olevalla päätöksellä lakkautetaan tilanne, jossa kansalliset viranomaiset eivät voineet yhteisön oikeuden eivätkä kansallisen oikeuden nojalla vaatia kantajaa maksamaan suoritettuja ennakkoja takaisin. Toisin sanoen kanteen kohteena olevan päätöksen toisena välittömänä ja automaattisena vaikutuksena on muuttaa kantajan oikeusasemaa kansallisiin viranomaisiin nähden.

55 Muuttaessaan välittömästi ja lisäksi tuntuvasti kantajan oikeusasemaa, kuten käy ilmi edellä 53 ja 54 kohdasta, kanteen kohteena oleva päätös täyttää näin ollen todella edellä 46 kohdassa mainitun ensimmäisen edellytyksen sille, että päätöksen voidaan katsoa koskevan kantajaa suoraan.

56 Edellytyksestä, jonka mukaan kanteen kohteena olevan päätöksen täytäntöönpanon on oltava automaattista, on todettava, että kanteen kohteena olevalla päätöksellä on mekaanisesti ja sellaisenaan kantajaan nähden kumpikin edellä 53 ja 54 kohdassa mainittu vaikutus.

57 Nämä kanteen kohteena olevan päätöksen kaksi vaikutusta ovat seurausta pelkästään yhteisön oikeudesta eli EY 211 artiklan kolmannesta luetelmakohdasta ja EY 249 artiklan neljännestä kohdasta yhdessä tulkittuina. Tämän osalta kansallisilla viranomaisilla ei ole mitään harkintavaltaa niille kuuluvan, kyseisen päätöksen täytäntöönpanoa koskevan velvoitteen osalta.

58 Komission väite, jonka mukaan kansalliset viranomaiset voivat teoriassa päättää vapauttaa kantajan niistä taloudellisista seurauksista, joita kanteen kohteena olevasta päätöksestä aiheutuu välittömästi kantajalle, rahoittamalla valtion varoista yhtäältä

pidätetyn yhteisön tuen loppusumman ja toisaalta kantajan saamien ennakkojen takaisinmaksun, tai jommankumman näistä, ei aseta kyseenalaiseksi edellä 56 ja 57 kohdassa esitettyjä toteamuksia.

59 Tämäntyyppinen kansallisella tasolla mahdollisesti tehtävä rahoituspäätös ei poistaisi komission päätöksen automaattista täytäntöönpanoa. Se olisi juridisesti erillään kanteen kohteena olevan päätöksen soveltamisesta yhteisön oikeudessa. Kyseisen kansallisella tasolla tehtävän päätöksen vaikutuksena olisi palauttaa kantaja siihen asemaan, jossa se oli ennen kanteen kohteena olevan päätöksen tekemistä, jolloin se vuorostaan saisi aikaan toiseen kertaan tapahtuvan muutoksen kantajan oikeusasemassa kanteen kohteena olevalla päätöksellä automaattisesti aikaansaadun ensimmäisen muutoksen jälkeen. Tämä kantajan oikeusaseman toiseen kertaan tapahtuva muutos olisi seurausta pelkästään kansallisesta päätöksestä eikä kanteen kohteena olevan päätöksen täytäntöönpanosta.

60 Toisin sanoen kansallisella tasolla tehtävän rahoituspäätöksen tekeminen olisi välttämätöntä nimenomaan kanteen kohteena olevasta päätöksestä automaattisesti seuranneiden vaikutusten poistamiseksi.

61 Esillä olevan asian tosiseikat poikkeavat ratkaisevasti asiassa Coillte Teoranta annettuun määräykseen, johon komissio on vedonnut, liittyvistä tosiseikoista (ks. edellä 32–34 kohta). Komissio hylkäsi asiassa Coillte Teoranta riidanalaisella päätöksellä kyseisen jäsenvaltion, jolle päätös oli osoitettu, pyynnön siitä, että EMOTR ottaisi vastattavakseen jäsenvaltion tuensaajalle suorittamat palkkiot yhteisön yhteisrahoituksessa hyväksyttyinä menoina. Toisin kuin esillä olevassa asiassa, asiassa Coillte Teoranta annetun määräyksen kohteena ollut päätös ei saanut aikaan automaattisesti ja mekaanisesti tuensaajalle vielä suorittamatta olevan loppusumman vapauttamista. Lisäksi tuensaaja voitiin velvoittaa palauttamaan jo saamansa ennakot vasta riitautetun komission päätöksen jälkeen tehdyllä kansallisella päätöksellä.

62 Edellä 58 kohdassa selostetuissa komission väitteissä sovelletaan näin ollen virheellisesti välittömän oikeusvaikutuksen käsitettä, sellaisena kuin sitä on tulkittu edellä 46 kohdassa viitatussa oikeuskäytännössä, tai jopa päinvastaisesti. Se, että Italian viranomaisilla on tällainen rahoitusmahdollisuus, ei yksin tarkoita, että sen, jolle päätös on osoitettu, olisi pantava kanteen kohteena oleva päätös täytäntöön ennen kuin sillä voi olla vaikutuksia kantajaan.

63 Koska kanteen kohteena oleva päätös on luonteeltaan pelkästään automaattinen ja perustuu yksinomaan yhteisön lainsäädäntöön eikä edellytä muiden, välissä olevien sääntöjen soveltamista, kuten käy ilmi edellä 56–62 kohdasta, siinä ei jätetä mitään harkintavaltaa Italian viranomaisille, ja se täyttää näin ollen edellä 46 kohdassa selostettua toista kriteeriä, jonka mukaan päätöksen on koskettava kantajaa suoraan, koskevat edellytykset.

64 Myöskään komission väitettä (ks. edellä 24–27 kohta), jonka mukaan oikeudellisten suhteiden erillisyys yhtäältä komission ja jäsenvaltioiden ja toisaalta jäsenvaltioiden ja tuensaajien välillä estää sen, että päätös koskisi kantajaa suoraan, ei voida hyväksyä.

65 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (ks. tämän osalta asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta; asia T-3/93, Air France v. komissio, tuomio 24.3.1994, Kok. 1994, s. II-121, 43 kohta ja asia T-87/96, Assicurazioni Generali ja Unicredito v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. II-203, 37 kohta) sen arvioimiseksi, vaikuttaako yhteisön toimielimen toimi yksityiseen suoraan EY 230 artiklassa tarkoitetulla tavalla, on määritettävä sen todellinen luonne, jotta voidaan selvittää, onko sillä sen muodosta riippumatta välitön vaikutus yksityisen etuihin, siten, että sillä muutetaan selvästi tämän oikeusasemaa.

66 Edellä olevista 47–63 kohdasta käy ilmi, että kanteen kohteena olevalla päätöksellä on välitön vaikutus kantajan oikeusasemaan.

67 Lisäksi on vielä lisättävä, että kuten kantaja perustellusti korostaa, sen ja komission välillä on ollut välitöntä yhteydenpitoa esimerkiksi tuen myöntämistä koskevassa valmisteluvaiheessa ja kantajan lähetettyä suoraan komissiolle 26.9.2001 päivätyn kirjeen (ks. edellä 10 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän osalta, että nämä välittömät yhteydenpidot jatkuivat kanteen kohteena olevan päätöksen tekemisen jälkeen, kuten käy ilmi kahdesta komission suoraan kantajalle osoittamasta kirjeestä, jotka on liitetty asiakirja-aineistoon (ks. edellä 18 kohta). Ensimmäisessä kirjeessä, joka on päivätty 4.8.2003, komissio kehottaa kantajaa suorittamaan noin 39 miljoonan euron suuruisen summan viivästyskorkoineen palautuksena kyseisen hankkeen yhteydessä suoritetuista ennakoista. Lisäksi toisessa, 24.10.2003 päivätyssä kirjeessä komissio ilmoittaa kantajalle, että se oli suorittanut kuittauksen komission eri saatavien ja velkojen välillä, jotka liittyivät kantajaa koskeviin hankkeisiin, muun muassa Gibbesin padon kolmatta osaa koskevaan hankkeeseen. Näissä olosuhteissa komission turhan muodollista lähestymistapaa ei voida hyväksyä.

68 Koska edellä 46 kohdassa selostetut kaksi edellytystä täyttyvät, oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

2. *Pääasia*

69 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan rikkomista ja toinen ilmeistä arviointivirhettä saman säännöksen soveltamisessa.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan rikkomista

70 Kantaja esittää kolme väitettä ensimmäisen kanneperusteensa tueksi. Se toteaa ensinnäkin, että asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa ei mainita tuen peruuttamista koskevia tapauksia. Sillä, että rakennelma ei ole toimintakelpoinen eikä hyödynnettävissä, ei voida perustella kyseisen tuen peruuttamista asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan ja tuen myöntämistä koskevan päätöksen perusteella. Se väittää lopuksi, että edellytykset tuen pysyttämiseksi voimassa täyttyvät asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan perusteella.

Ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty ensimmäinen väite

— Asianosaisten lausumat

71 Kantaja toteaa, että komissio on kanteen kohteena olevalla päätöksellä peruuttanut tuen kokonaisuudessaan. Yhteisön tuen peruuttaminen on kuitenkin mainittu ainoastaan asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan otsikossa, mutta ei kyseisen artiklan tekstissä. Kuten komissio itsekin myöntää, 24 artiklan 2 kohdassa säädetään vain tuen vähentämisestä tai peruuttamisesta tietyissä määrätyissä olosuhteissa. Vain tuen myöntämistä koskevan päätöksen 2 artiklassa mainitaan mahdollisuus peruuttaa kyseinen tuki, mutta kanteen kohteena olevassa päätöksessä ei mainita nimenomaisesti, minkälaisia tapauksia tämä koskee. Näin ollen kanteen kohteena oleva päätös on sen mukaan vailla oikeudellista perustaa, koska se perustuu vain asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan laajaan tulkintaan, vaikka tuen peruuttaminen, joka on sanktioluonteinen toimenpide, edellyttäisi päinvastoin kyseisen säännöksen tulkitsemista suppeasti.

72 Komissio vastaa tähän väitteeseen, että mikäli säännöksen ja sen otsikon sanamuotojen välillä on eroavuuksia, niitä on tulkittava siten, että kaikilla termeillä on tehokas vaikutus. Lisäksi 24 artiklan ja erityisesti sen 1 kohdan systemaattisen tulkinnan perusteella voidaan todeta, että tuki on mahdollista peruuttaa kokonaisuudessaan, joten tätä koskeva maininta tuen myöntämistä koskevan päätöksen 2 artiklassa ei ollut välttämätön. Sitä paitsi jos katsottaisiin, että komissiolla on vain valta vähentää tukea sääntöjenvastaisuuksia vastaavassa suhteessa, tällä kannustettaisiin ryhtymistä petoksiin, koska vain perusteettomasti saadut summat pitäisi palauttaa.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

73 Edellytykset, joiden perusteella tuki voidaan peruuttaa, eivät kuulu menettelysääntöihin vaan aineellisiin oikeussääntöihin (asia T-180/01, Euroagri v. komissio, tuomio 28.1.2004, 36 ja 37 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Nämä seikat ratkaistaan näin ollen pääsääntöisesti tuen myöntämishetkellä voimassa olleiden säännösten perusteella. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muistuttanut samassa tuomiossa, yhteisön tuen peruuttamisella kantajan syyksi luettavien sääntöjenvastaisuuksien johdosta on seuraamuksen luonne, kun siinä ei rajoituta näiden sääntöjenvastaisuuksien takia perusteettomasti suoritettujen määrien takaisinperintään. Se voidaan näin ollen hyväksyä vain, jos se on perusteltua sekä tuen myöntämishetkellä voimassa olleiden säännösten perusteella että tuen peruuttamista koskevan päätöksen tekohetkellä voimassa olleiden säännösten perusteella.

74 Näissä olosuhteissa tukien peruuttamista koskevat, asian kannalta merkitykselliset säännökset sisältyvät asetukseen N:o 1787/84, joka oli voimassa tuen myöntämistä koskevan päätöksen tekohetkellä, ja asetukseen N:o 4253/88, sellaisena kuin se oli voimassa kanteen kohteena olevan päätöksen tekohetkellä, eli sellaisena kuin se oli asetuksella N:o 2082/93 muutettuna.

75 Asetuksen N:o 1787/84 32 artiklan 1 kohdassa säädettiin tuen vähentämisestä tai peruuttamisesta. Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa, sellaisena kuin se oli asetuksella N:o 2082/93 muutettuna, tuen peruuttaminen mainitaan sen otsikossa ja välillisesti myös sen 1 kohdassa, jossa säädetään tapauksesta, jossa toimenpiteen toteuttaminen ei oikeuta siihen myönnettyyn rahalliseen tukeen tai osaan siitä.

76 Kyseisen 24 artiklan 2 kohdan sanamuodosta, jossa ei mainita nimenomaisesti tuen peruuttamista, riittää kun todetaan, että vakiintuneessa oikeuskäytännössä (asia T-216/96, Conserve Italia v. komissio, tuomio 12.10.1999, Kok. 1999, s. II-3139, 92 kohta; asia T-143/99, Hortiplant v. komissio, tuomio 14.6.2001, Kok. 2001, s. II-1665, 40 kohta; asia T-199/99, Sgaravatti Mediterranea v. komissio, tuomio 26.9.2002, Kok. 2002, s. II-3731, 130 ja 131 kohta ja asia T-186/00, Conserve Italia v. komissio, tuomio 11.3.2003, Kok. 2003, s. II-719, 74 ja 78 kohta) on vahvistettu, että komissiolla on mahdollisuus peruuttaa tuki asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan 2 kohdan perusteella.

77 Näissä olosuhteissa ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty ensimmäinen väite ei ole perusteltu ja se on näin ollen hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty toinen väite

— Asianosaisten lausumat

78 Kantajan mukaan komission vaatimusta siitä, että rakennelman oli oltava täysin toimintakelpoinen ja käyttökelpoinen, ei mainita tuen myöntämistä koskevassa

päätöksessä eikä asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa. Komissio on ilmaissut sen vasta lopullisen loppusumman maksupyynnön esittämishetkellä. Tästä syystä kantajan mukaan on katsottava, että tämä liian myöhään esitetty vaatimus on vailla oikeudellista perustaa, erityisesti siksi, että kantaja oli sitoutunut 17.1.2000 lukien takaamaan EAKR:n yhteisrahoittaman rakennelman toimivuuden viipymättä.

79 Komissio vastaa ensiksikin, että kantaja ei kiistä sitä, että pato ei ollut toimintakelpoinen eikä hyödynnettävissä kanteen kohteena olevan päätöksen tekohetkellä. Se huomauttaa tämän jälkeen, että rahoitettujen rakennelmien toimintakelpoisuutta koskeva kriteeri on aina ollut ja on yhä olennainen seikka rakennerahastoja koskevassa järjestelmässä, jonka keskeisenä elementtinä on suunnitelmallisuus, erityisesti perustamissopimuksessa määriteltyä taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta koskevan periaatteen tehokkuuteen liittyvien syiden vuoksi. Rakennerahastojen hyvä varainhoito edellyttää lisäksi, että komission ja jäsenvaltioiden on saatava osapuolet noudattamaan laadittuja suunnitelmia ja niiden on voitava peruuttaa sellaisille hankkeille myönnetyt tuet, jotka eivät ole toimintakelpoisia.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

80 Kuten komissio on todennut istunnossa, yhteisön tuen myöntämistä koskevaa päätöstä on tulkittava yhdessä sitä koskevan tukihakemuksen kanssa (ks. vastaavasti asia T-81/95, Interhotel v. komissio, tuomio 14.7.1997, Kok. 1997, s. II-1265, 42 kohta). Asiakirja-aineistosta ja erityisesti edellä 3 kohdassa mainitusta, Italian tasavallan jättämästä tukihakemuksesta käy ilmi, että kyseisessä hakemuksessa, jonka perusteella tuen myöntämistä koskeva päätös tehtiin, todettiin, että Gibbesin padon rakennustöiden kolmannella osalla rakennelmasta piti saada toimintakelpoinen.

81 Lisäksi, kuten komissio toteaa perustellusti kirjelmissään, asetuksen N:o 1787/84 18 artiklan 1 kohdassa, jonka perusteella tuen myöntämistä koskeva päätös tehtiin, todetaan, että "infrastruktuuri-investointeja varten myönnettävä rahoitus kohdistetaan — – sellaisiin infrastruktuureihin, jotka edistävät niiden sijaintialueen kehitystä".

82 Tämän osalta on muistutettava aluksi, että jotta voitaisiin taata yhteisön rakennerahastoja koskevan järjestelmän moitteeton toiminta ja hyvä varainhoito, kaikkien tätä alaa koskevien yhteisrahoitettujen hankkeiden toteuttamisessa on pyrittävä kyseisen hankkeen toimintakelpoisuuteen, ja tämä edellytys soveltuu kaikkiin yhteisön rahoituksen myöntämistä koskeviin päätöksiin.

83 On selvää, että pato ei ollut toimintakelpoinen eikä hyödynnettävissä kanteen kohteena olevan päätöksen tekohetkellä. Näissä olosuhteissa olisi selvästi vastoin edellä mainittua säännöstä sallia kyseisen tuensaajan pitävän myönnetyn yhteisön tuen rakennelman toteuttamista varten, vaikka kyseinen rakennelma ei nimenomaan ole käyttökelpoinen. Tällainen lähestymistapa ei olisi yhteensopiva myöskään yhteisön rakennerahastojen hyvää varainhoitoa koskevan tavoitteen kanssa.

84 Näissä olosuhteissa ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty toinen väite ei ole perusteltu, ja se on näin ollen hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty kolmas väite

— Asianosaisten lausumat

85 Kantaja väittää, että edellytykset kyseisen tuen pysyttämiseksi voimassa täyttyvät asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan perusteella, koska rakennelman luonne ja tukikelpoiseksi hyväksytyn hankkeen toteuttamisedellytykset eivät ole muuttuneet ja koska rakennelman käyttötarkoituksen muutosta varten on pyydetty lupaa komissiolta sille osoitetulla kirjeellä.

86 Kantaja katsoo, että rakennelman käyttötarkoituksen tai tavoitteen muutos ei ole asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan 1 kohdan perusteella sellainen seikka, jonka vuoksi rahoitustukea olisi vähennettävä tai se olisi peruutettava, vaikka komissio onkin ottanut kyseisen muutoksen huomioon kanteen kohteena olevassa päätöksessä.

87 Lisäksi kantaja toteaa erityisesti, että tuen myöntämistä koskevan päätöksen liitteeseen sisältyi rakennelman kuvaus, mutta siinä ei mainittu sen käyttötarkoitusta.

88 Kantaja väittää, että se, että rakennelmalla kerätyt vedet suunnataan nykyään kokonaan kasteluun eikä enää sen ohella teollisten tuotantolaitteiden viilentämiseen, ei muuta kyseisen rakennelman luonnetta yleistä etua palvelevana vesienkeruualtaana. Kantaja toteaa tämän osalta, ilman että komissio on kiistänyt tätä, että on ollut koko ajan selvää, että kyseiset padotut vedet oli tarkoitettu noin 1 000 hehtaarin suuruisen maa-alueen kasteluun. Vuodesta 1986 suunnitellun Licatan tuotantoalueen jäätyä toteutumatta kastelutarkoituksesta tuli määräävä. Tästä asiantilasta ilmoitettiin komissiolle ja tuolloin täsmennettiin, että rakennelmalla säilyi sen

sosioekonominen tehtävä aluekehityksessä. Tämän osalta on kantajan mukaan katsottava, että padon, joka sijaitsee alueella, jolla on huomattavaa puutetta yksityiseen, maatalous- ja teollisuuskäyttöön tulevasta vedestä, avulla voitaisiin sen vesien laadun vuoksi vastata useisiin, muun muassa juomakelpoista vettä koskeviin tarpeisiin, ja se voitaisiin sisällyttää EAKR:n yhteisrahoittamaan, laajempia interventioita koskevaan vesialan yhteisjärjestelmään. Kantaja toteaa lisäksi, että vesien käyttämisestä ja padon hyödyntämisestä on tilattu erityinen tutkimus.

89 Lisäksi kantaja väittää, että rakennelman käyttötarkoituksen muutoksella ei ole vaikutusta hankkeen toteuttamisedellytyksiin, koska viimeksi mainitut liittyvät rakennelman toimintaan eivätkä sen käyttötarkoitukseen.

90 Kantaja väittää, että kanteen kohteena oleva päätös on lisäksi virheellinen siksi, että siinä ei oteta huomioon sitä, että Italian viranomaiset ovat ilmoittaneet komissiolle kyseisestä rakennelman muutoksesta ja liittäneet mukaan tätä koskevaa asiakirjanäyttöä.

91 Komissio toteaa, että asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaan voidaan vedota sääntöjenvastaisuuden perusteella, muun muassa jos kyseessä on merkittävä muutos, joka vaikuttaa kyseisen toimen toteuttamiseen.

92 Se toteaa lisäksi, että se totesi sääntöjenvastaisuuden, koska rakennelman tavoitteita ja käyttötarkoitusta oli huomattavasti muutettu verrattuna tuen myöntämistä koskevassa päätöksessä todettuun tavoitteeseen ja käyttötarkoitukseen, ilman että siltä oli pyydetty etukäteen lupaa.

93 Komissio muistuttaa tämän jälkeen, että tuen myöntämistä koskeva päätös on tehty asetuksen N:o 1787/84 perusteella. Tämän asetuksen 22 artiklan 3 kohdan säännökset, joissa säädetään yhteisön varoista yhteisrahoitettavan rakennelman kuvauksesta, olisivat vailla merkitystä, mikäli olisi katsottava, että tällainen kuvaus on pelkästään suuntaa-antava. Sama pätee saman asetuksen 28 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiin, joiden mukaan lopulliseen maksupyyntöön on sisällyttävä muun muassa ilmoitus, jonka mukaan investointi vastaa alkuperäistä hanketta.

94 Italian viranomaisten asetuksen N:o 1787/84 22 artiklan 3 kohdan mukaisesti komissiolle esittämästä EAKR:n tukea koskevasta hakemuksesta käy kuitenkin ilmi, että padon kuvaus ja sen suunniteltu käyttö olivat hakemuksen olennainen osa. Komissio toteaa vielä, että tuki myönnettiin ottaen huomioon erityisesti rakennelman kesto, tekniset ominaispiirteet ja käyttötarkoitukset, jotka selostettiin hakemuksessa. Komission mukaan noin 1 000 hehtaarin suuruisen maatalousmaan kastelusta oli mainittu vain toissijaisesti.

95 Näissä olosuhteissa hankkeen muuttaminen koskemaan muita kuin sovittuja käyttötarkoituksia sen jälkeen kun rahoitus oli myönnetty, ei ole yhteensopivaa yhtenäisen ja samaan tulokseen tähtäävän aluekehityksen käsitteen kanssa, mikä pitää sisällään suunnitelmallisuuden käsitteen. Kyseinen tuki myönnettiin olettaen, että padotut vedet piti käyttää ensisijaisesti toteutettavan tuotantoalueen vedentoimituksiin.

96 Tästä seuraa, että padotun veden käyttötarkoituksen muutos on asianmukainen peruste tuen peruuttamiseksi asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan nojalla.

97 Lisäksi komissio toteaa, että kantajan väite (ks. edellä 90 kohta), jonka mukaan komissio ei ole ottanut kanteen kohteena olevassa päätöksessä huomioon sitä, että Italian viranomaiset ovat ilmoittaneet komissiolle kyseisestä rakennelman käyttötarkoituksen muutoksesta, on perusteeton. Komissio ei ole milloinkaan antanut hyväksyntäänsä rakennelman käyttötarkoituksen muuttamiselle, mistä kaiken lisäksi ilmoitettiin vasta pitkän ajan kuluttua eli 29.3.2001. Kantaja ei ole myöskään pyytänyt hyväksyntää kyseiselle muutokselle. Komissio toteaa, että ilmoitus tällaisesta rakennelman käyttötarkoituksen muutosta koskevasta tiedosta ei vastaa hyväksymistä koskevaa pyyntöä. Päinvastoin, se aloitti tämän sille 29.3.2001 tiedoksi annetun tiedon perusteella syyskuussa 2001 tuen peruuttamista koskevan menettelyn. Kantajan vahvistettua nämä tiedot 29.11.2001, komissio teki 11.12.2002 kanteen kohteena olevan päätöksen.

98 Lisäksi kantajan väite perustuu asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan virheelliseen tulkintaan, jonka mukaan komissio ei olisi voinut vähentää eikä peruuttaa tukea pelkästään sillä perusteella, että kansalliset viranomaiset olivat pyytäneet sille hyväksyntää. Yhteisön taloudelliset edut vaarantuisivat, mikäli komissio ei voisi vähentää tai peruuttaa tukea pelkästään sillä perusteella, että sille on ilmoitettu hankkeen muuttamisesta. Tällainen tulkinta tekisi muutoksen hyväksymistä koskevan vaatimuksen turhaksi.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

99 Aluksi on todettava, että kuten komissio on huomauttanut perustellusti, kyseisen rakennelman tavoite on ilmoitettu Italian tasavallan jättämässä, EAKR:n tukea koskevassa hakemuksessa.

100 Lisäksi komissio toteaa perustellusti, että ei ole riittävää, että sille ilmoitetaan EAKR:n yhteisrahoittaman rakennelman käyttötarkoituksen muutoksista, vaan nämä muutokset on alistettava sen hyväksyttäviksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin onkin jo todennut, että komissiolla on oikeus poistaa tuki sääntöjenvastaisuuksien ilmetessä, etenkin silloin kun toimea muutetaan huomattavasti siten, että tämä vaikuttaa toimen luonteeseen tai sen täytäntöönpanoa koskeviin edellytyksiin ilman, että komission etukäteistä hyväksyntää olisi pyydetty (em. asia Conserve Italia v. komissio, tuomio 12.10.1999, 92 kohta).

101 Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että kantaja on tyytynyt ilmoittamaan jälkikäteen komissiolle padottujen vesien käyttötarkoituksen muutoksesta. On selvää, että tämä tieto ei ollut hyväksyntää koskeva pyyntö.

102 Koska yhtäältä tuen myöntämistä koskevaa päätöstä ja vastaavaa rahoitusta koskevaa hakemusta on tulkittava yhdessä, kuten on todettu edellä 81 kohdassa, ja koska toisaalta rakennelman käyttötarkoitusta on muutettu merkittävästi ilman komissiolta etukäteen hankittua lupaa, kun Licatan tuotantoalueen vedentoimituksia koskevaa olennaista tavoitetta ei ole saavutettu, on katsottava, että tuen peruuttaminen on perusteltua asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan perusteella.

103 Näissä olosuhteissa ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetty kolmas väite ei ole perusteltu, ja se on näin ollen hylättävä, mikä johtaa siihen, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaa sovellettaessa

Asianosaisten lausumat

104 Kantaja toteaa, että komission ratkaisevaksi katsoma arviointi, jonka mukaan töitä ei ollut saatettu päätökseen ja jonka mukaan päivämäärästä, jolloin pato olisi toiminta- ja käyttökelpoinen, ei voida esittää edes arviota, on virheellinen.

105 Se toteaa päinvastoin, että komissiolle toimitetusta asiakirja-aineistosta ja erityisesti töiden loppuun saattamista koskevasta todistuksesta käy ilmi, että työt saatettiin päätökseen 4.11.1992, jolloin pato oli toteutettu kokonaisuudessaan. Se toteaa lisäksi, että tämä seikka myönnetään kanteen kohteena olevan päätöksen kuudennessa perustelukappaleessa.

106 Kantaja toteaa tämän jälkeen, että viimeiset työt, joiden osalta kanteen kohteena olevassa päätöksessä todetaan, että ne on vielä saatettava päätökseen, ovat täysin toissijaisia. Niiden perusteella ei sen mukaan voida katsoa, ettei patoa ole todella toteutettu. Töiden loppuun saattamista koskeva todistus vahvistaa kantajan mukaan nämä väitteet.

107 Kantaja toteaa myös, että kyseisessä todistuksessa ei mainita, toisin kuin kanteen kohteena olevan päätöksen kuudennessa perustelukappaleessa, "väliaikaisia vedenkeruualtaita", joita ei ole saatu päätökseen.

108 Kantaja toteaa lisäksi, että Servizio nazionale dighe (Italian kanavista vastaava viranomainen) pyysi töiden loppuun saattamisen jälkeen ainoastaan padon vasemman törmän päällystystöiden toteuttamista.

109 Kantaja päättelee tästä, että Gibbesin padon toteuttamista koskevat työt saatiin päätökseen marraskuussa 1992 ja että edellä mainitut, Servizio nazionale dighen edellyttämät toimet olivat luonteeltaan toisarvoisia padon ensisijaiseen eli ennen kaikkea vedenkeruuseen liittyvään tehtävään nähden. Kyseinen viranomainen on lisäksi aina katsonut rakennelmien toimivuutta koskevien puolivuosittaisten tarkastusten perusteella ja tätä koskevien tehokkuustodistusten vahvistuksella, että pato oli saatettu päätökseen.

110 Komissio kiistää sen, että työt olisi saatettu päätökseen vuonna 1992, samoin kuin sen, että padon toimintakelpoiseksi saattamiseksi toteutettavat toimet olisivat luonteeltaan toisarvoisia.

111 Komissio mainitsee tämän näkemyksensä tueksi Italian viranomaisten komissiolle 23.5.2000 osoittaman kirjeen, johon oli liitetty töiden loppuun saattamista koskeva todistus, josta käy ilmi, ettei väliaikaisia vedenkeruualtaita ollut toteutettu ja ettei kanavasiltaa ollut saatettu päätökseen. Komissio toteaa lisäksi, että se pyysi 19.12.2000 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisilta lisätietoja erityisesti hankkeen loppuun saattamisesta ja padon todellisesta tai arvioidusta käyttöönottopäivästä. Kantaja toimitti 21.2.2001 aikataulun, jonka mukaan työt piti saattaa päätökseen 2.2.2003 mennessä.

112 Komissio toteaa myös, ettei kyseisiin töihin kuulunut ainoastaan varsinaisen patorakennelman rakentaminen vaan myös Gibbesin virtaaman muuttaminen, palautusvesikanava, kanavasilta sekä muita rakennelmia. Lisäksi Italian viranomaiset

ovat sen mukaan ilmoittaneet tukihakemuksessa, että rakennelman tarkoituksena oli edistää kyseisen alueen teollista kehittämistä. Tästä seuraa, että rakennelma oli saatettava päätökseen kaikilta osin ja että sen tehtävänä oli saavuttaa suunnitellut tavoitteet. Näissä olosuhteissa kantajan tekemällä ensisijaisten ja toissijaisten töiden erottelulla ei ole merkitystä.

113 Näissä olosuhteissa komissio on voinut vain todeta kanteen kohteena olevan päätöksen tekohetkellä, että kyseisen tuen kohteena olevia töitä ei ollut saatettu loppuun.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

114 Aluksi on todettava, että kanteen kohteena olevan päätöksen kuudennessa perustelukappaleessa mainitaan ainoastaan, että varsinaista patorakennelmaa koskevat työt oli saatu loppuun, mutta ei patoa kokonaisuudessaan.

115 Lisäksi asiakirja-aineistosta ja erityisesti Italian viranomaisten 23.5.2000 päivättyyn, komissiolle osoitettuun kirjeeseen liittämästä töiden loppuun saattamista koskevasta todistuksesta käy ilmi, että komissio on todennut perustellusti, että väliaikaisia vedenkeruualtaita ei ollut toteutettu ja että kanavasiltaa ei ollut saatettu loppuun, vaikka nämä työt olivat olennainen osa kyseistä hanketta.

116 Näissä olosuhteissa on katsottava, että esillä olevan EAKR:n tuen kohteena olevia töitä ei ollut saatettu päätökseen kanteen kohteena olevan päätöksen tekohetkellä.

117 Tästä syystä toinen kanneperuste ei ole perusteltu, ja se on näin ollen hylättävä.

118 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

119 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Saman artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa todetaan kuitenkin, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken. Kyseisen artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa puolestaan määrätään, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi velvoittaa asian voittaneen osapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka tuomioistuin katsoo asianosaisen tarpeettomasti tai haitantekona aiheuttaneen toiselle asianosaiselle.

120 Esillä olevassa asiassa komissio on hävinnyt tutkittavaksi ottamista koskevat vaatimuksensa. Lisäksi osa kantajalle kanteen nostamisesta aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista on ollut seurausta kanteen kohteena olevan päätöksen epätäydellisestä muotoilusta (ks. edellä 21 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo näin ollen, että on kohtuullista määrätä, että komissio vastaa omien oikeudenkäyntikulujensa puolikkaasta. Näin ollen määrätään, että kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on velvoitettava korvaamaan puolet komission oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Oikeudenkäyntiväite hylätään.

2) Kanne hylätään perusteettomana.

3) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan puolet komission oikeudenkäyntikuluista. Komissio vastaa omien oikeudenkäyntikulujensa puolikkaasta.

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka Trstenjak

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä lokakuuta 2005.

E. Coulon B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti